

Machteld Bouma
In verband met de kinderen

2014
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

‘Pap?’

‘Mm-mm?’

‘Mogen wij een tamagotchi?’

Wendolyn keek gealarmeerd op. Wat wilden die kinderen? Een tamagotchi? Wat was dat?

‘Ja, die zijn lief!’

Als ze maar niet dachten dat zij knaagdierkooien ging schoonmaken, hagedissen verzorgen of vissen voeren! Ze opende haar mond, maar Eric legde een hand op haar arm – een al vertrouwde, warme hand, zacht van het beroepsmatig vele handenwassen.

‘Ik heb erover gelezen,’ zei hij. ‘Dit is een huisdier dat niet zoveel zorg nodig heeft. Toch?’ Hij keek glimlachend naar het drietal rond de tafel.

‘Nou,’ zei Jasper tegen de resten van zijn kindermenu.

‘Ze moeten eten. En spelen...’

‘En ze poepen ook!’ riep Lisa. ‘En ze kunnen ziek –’

‘Dan moet je ze verzor–’

‘Ja, anders gaan ze doo–’

O nee, dacht Wendolyn. Geen kanariepietjes, geen slangen, geen muizen, geen wandelende takken.

‘Ik noem de mijne Fikkie,’ mijmerde Daniëlle terwijl ze zich over het bord van Wendolyn boog, waarop de graten lagen van een forel. ‘Of Sofie.’ Nieuwsgierig stak de vijfjarige haar mes in de openstaande bek van

de vissenkop: de punt gleed door de rechteroogkas naar buiten, waarop Daniëlle opgetogen lachte.

‘Gatverdamme!’ Haar broer en zus schoven tegelijkertijd hun stoelen naar achter. De houten poten schraapten hard over de rustieke, enigszins ongelijke vloertegels van het restaurant, en mensen keken op.

‘Sst, niet zo hard,’ zei Wendolyn, alsof de kinderen zich daar iets van zouden aantrekken. ‘Daniëlle, hou daar eens mee op.’ Ze keek naar Eric. Jóúw kinderen, zei haar blik.

‘Gaan jullie maar even buiten spelen,’ zei Eric.

‘Het is al hartstikke donker buiten, pap,’ zei Jasper.

‘En het vriest.’

Eric wenkte de ober en vroeg om de rekening. Wendolyn keek naar de koffie die op het tafeltje naast hen werd neergezet. Zij had ook nog wel koffie gewild, maar kennelijk hadden de kinderen lang genoeg stilgezeten. Het etentje in dit restaurant was bedoeld om het ijs te breken tussen Wendolyn en de drie die haar stiefkinderen zouden gaan worden, maar ze had niet het idee dat dat helemaal was gelukt: de twee oudsten spraken haar nog steeds niet rechtstreeks aan. Het was allemaal veel moeilijker dan ze ooit had kunnen bedenken.

Hooguit kon je zeggen dat deze tweede ontmoeting ietsje beter was verlopen dan de allereerste; Wendolyn was dit keer tenminste niet helemaal buitengesloten. Ze keek toe hoe Eric de rekening betaalde. Ze hield er-

van naar hem te kijken; ze hield van de twinkeling in zijn grijze ogen, van zijn mond, van zijn lange, slanke gestalte en zijn mooie handen. Ze hield meer van Eric dan ze voor mogelijk had gehouden, maar... hij was een vader. Daar was niets meer aan te doen.

‘Mag ik dit meenemen?’ vroeg Daniëlle, en ze hield hoopvol het mes met de erop gespietste vissenkop omhoog.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Eric haastig. ‘Leg neer. Bah, dat is vies.’

Dat heb ik anders net zitten eten, dacht Wendolyn. Alleen heette het toen nog niet ‘bah’ en niet ‘vies’, maar *truite au bleu*. Ze glimlachte naar Daniëlle.

‘Volgende keer neem ik mosselen. Of oesters. Dan mag jij de schelpen hebben, goed?’

Daniëlle keek haar aan met iets wat op bewondering leek.

‘Jij durft alles te eten, hè?’ zei ze, terwijl de ober de tafel begon te ontdoen van glazen vol vette vegen, lege broodmandjes en halflege borden. Etensoest, kruimels, vlekken en kringen bleven op het tafelkleed achter.

‘Trekken jullie je jassen maar vast aan,’ zei Eric. ‘We gaan. Mama komt jullie zo halen.’

De kinderen holden weg; ze wisten dat er bij de uitgang van het restaurant een pot lolly's stond. Wendolyn dronk het laatste slokje van haar wijn.

‘Het is niet normaal,’ zei Eric zorgelijk. ‘Daniëlle is gepreoccupeerd met de dood.’

‘Ach, welnee,’ lachte ze en ze zette haar lege glas neer. ‘Het is gewoon een nieuwsgierig kind.’ Ze haalde het servet van haar schoot en legde het op tafel.

Het was niet waar wat ze zei. Hoe normaal was het dat een vijfjarige in haar slaapkamertje skeletjes en kleine, kale schedeltjes uitstalde in plaats van poppen en knuffels? Dat ze van het strand bij voorkeur de bleke restanten van vogels, vissen en krabben meenam in plaats van roze, glanzende schelpjes? Dat ze van een vriendinnetje een schildpadschild had afgetroggeld, waaruit de schildpad allang was verdwenen? Naar verluidt had Daniëlle op vakantie in Zwitserland zelfs urenlang dromerig voor de etalage van de plaatselijke taxidermist gestaan, en toen was ze nog maar vier! Het meisje was meer geïnteresseerd in de overblijfselen van hamsters dan in hamsters, meer in konijnenbotjes dan in konijnen. De zorgen van Eric waren terecht. Het was niet normaal. Maar Wendolyn ging er niet over; daar had Daniëlle ouders voor. Toen ze na de verhalen van Eric een tijdje geleden eens voorzichtig had geopperd dat er misschien eens iemand met Daniëlle over haar macabere hobby zou moeten praten, een psycholoog of zo, toen had Eric's ex Olga hem woedend opgebeld. Waar of dat dat mens zich mee bemoeide?

‘Heb je tegen Olga gezegd dat ik vind dat Daniëlle naar een psycholoog moet?’ had Wendolyn geschrokken gevraagd.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde Eric. ‘Olga weet dat jij psycholoog bent.’

‘Arbeids- en organisatiepsycholoog, ja,’ zei Wendolyn. ‘Ik weet niks van ontwikkelingspsychologie, niks van pedagogiek, niks van opvoeden. Ik coach volwassenen, geen kinderen.’

Ze wilde zich er niet mee bemoeien, maar bemoeien was natuurlijk onvermijdelijk als je je in de leefwereld van kinderen begaf. Je bemoeide je ermee als ze de televisie zo hard zetten dat niemand in de kamer elkaar nog kon verstaan; je bemoeide je ermee als je vond dat ze niet met volle mond mochten praten of als je ze op tijd naar bed stuurde.

Toen Eric en Wendolyn naar de hal van het restaurant liepen, stond Jasper daar in de pot met lolly’s te graaien, terwijl Lisa haar vieze mond afveegde aan een jas die aan de kapstok hing.

‘Kom op, naar de auto,’ zei Eric en hij trok Lisa snel bij de jas weg. ‘Waar is Daniëlle?’

‘Maar ik zoek zo’n bruine, die naar Coca-Cola smaakt,’ zei Jasper onwillig, en hij bekeek de handvol lolly’s die hij naar boven had gehaald.

‘Daniëlle is al naar buiten,’ zei Lisa.

Ze vonden de jongste terug in het speeltuintje naast

het restaurant, waar ze onder een kleine glijbaan met het stokje van haar lolly in iets zat te peuteren. Het was pikkedonker en er hing een ijzige kilte in de lucht. 'O, kom op, Daniëlle,' riep Eric. 'Dat is vies en je wordt veel te koud.'

Wendolyn wachtte niet tot de kinderen kwamen, maar liep vast door naar de parkeerplaats, ging in de auto zitten, trok het portier achter zich dicht en liet haar hoofd tegen de hoofdsteun rusten. Ze was moe, en morgen stond ze weer voor een zaal, moest ze gewoon weer aan het werk. Er waren twee bedrijven die zouden fuseren en die hadden haar ingehuurd voor de begeleiding van dat proces: het personeel moest met elkaar kennismaken om 'samen te bouwen aan een nieuw en toekomstgericht klimaat', met als werkelijk doel de verbinding en de solidariteit die de werknemers voelden met hun oude werkgever om te zetten in een gevoel van verbinding en solidariteit met hun nieuwe werkgever. Wendolyn had daar *tools* voor, van een presentatie tot speeddating. Het was een proces dat ze kende, dat ze vaker had gedaan en waar ze goed in was. Ze zou een mantelpakje dragen en op pumps lopen met een microfoon in haar hand: het uniform van haar andere leven. Haar echte leven, het leven waarin ze wist hoe het moest. Drie kinderen fuseren met een stiefmoeder bleek ingewikkelder.

De achterportieren van de auto werden opengerukt

en de kinderen begonnen hun gevecht om wie waar op de achterbank mocht zitten. Tot ergernis van Eric liet Jasper de lolly's die hij had meegenomen op de vloerbekleding vallen, begon Lisa weer over tamagotchi's en hield Daniëlle iets ondefinieerbaars in haar hand waarover niemand wilde nadenken wat het was of was geweest.

'Gordels om,' zei Wendolyn.

Want je bemoeide je er natuurlijk toch mee.

Een paar dagen later belde Wendolyn tussen twee coachingcliënten door naar Klara, een vriendin met opvoedervaring.

'Ik zou me maar geen zorgen maken,' zei Klara luchtig. Op de achtergrond hoorde Wendolyn minstens drie kinderen op hoge toon ruzie met elkaar maken. 'Die van mij slepen ook van alles mee naar huis, en daar zitten weleens ergere dingen bij dan een paar botjes. Welbeschouwd zijn muizenschedeltjes eigenlijk heel onschuldig, vind je niet?'

Voordat Wendolyn kon vragen wat voor dingen de kinderen van Klara dan wel verzamelden, klonk er een akelig harde knal en daarna een hoge brul.

'O, ik moet even ingrijpen, geloof ik,' zei Klara zonder blijk te geven van enige haast. 'Maar maak je niet ongerust, Wendolyn. Zo abnormaal is het niet. Misschien heeft dat meisje gewoon interesse in de natuur. Wie

weet wordt ze later bioloog. Spreek je!’ Ze hing op om haar kinderen te gaan redden.

Tja. Bioloog. Of patholoog-anatoom. Wendolyn staarde even naar de stille telefoon. Ze had Klara nog willen vragen of die wist wat tamagotchi’s voor beesten waren.

Eric en Wendolyn hadden elkaar in het voorjaar leren kennen op een galafeest dat bedoeld was om fondsen te werven voor de nieuwbouw van het ziekenhuis in de stad – het ziekenhuis waar Eric specialist was. Wendolyn voelde zich op het feest als een vis in het water, want ze was er op uitnodiging van een relatie en haar halve netwerk liep er rond, maar zo te zien voelde Eric zich als een vis op het droge. Hij stond ongemakkelijk naast Wendolyn toen de burgemeester een te lange toespraak hield op een te groot podium. Ze keek even opzij en het eerste wat ze dacht was: wat een saaie man. Eric droeg een donkergrijs pak met een lichtgrijze stropdas, en hij was ook nog eens tegen een grijsbetonnen wand gaan staan, alsof hij ermee wilde smelten en verdwijnen. Ze zag toen echter ook al zijn ogen: eveneens grijs, maar met een lach erin verstopt die haar nieuwsgierig maakte.

Eric had ook opzijgekeken en hij dacht: wat een mooie vrouw. Toen hij haar dat later vertelde, zei ze: ‘Jij verwarde schoonheid met intelligentie.’

‘Jij saaiheid met betrouwbaarheid,’ zei hij gevat. Nadat de burgemeester was uitgesproken had Wendolyn op het feest langs haar neus weg naar de grijze man voor de grijze muur geïnformeerd. ‘Dat is Eric Binden,’ zei een kennis. ‘Hij is neuroloog.’ ‘Ah,’ zei Wendolyn, en ze bekeek deze Eric nog eens. Waar de grijze man het lef vandaan haalde om haar die avond uit te nodigen om samen een keer iets te gaan eten begreep hij achteraf zelf niet, maar ze antwoordde: ‘Ja.’ Na enig nadenken voegde ze eraan toe: ‘Maar als ik me na het voorgerecht verveel, dan ga ik weg.’ Hij lachte blij verbaasd. Hij had een beetje een George Clooney-lachje.

Toen ze zag waar hij haar een week later mee naartoe nam, was het haar beurt om in de lach te schieten: het was een tapasrestaurant, waar voor- en hoofdgerecht niet van elkaar te onderscheiden waren.

‘Nu heb ik alle tijd,’ zei hij plagerig.

Bij dat eerste etentje viel Wendolyn voor Erics ouderwetse hoffelijkheid: hij hield de deur voor haar open, nam haar jas aan, schoof haar stoel bij. Daarna was het de manier waarop hij naar haar luisterde, oprecht geïnteresseerd in alles wat ze vertelde, met aandacht in zijn grijze ogen en met zinnige vragen. Ze bleken interesses te delen en lachten om elkaars grapjes.

Voorzichtig sloegen ze die avond de boeken van elkaars